

Chwila dla mnie najbardziej
pamiętna z czasów
okupacji.

Było ciepłe i miłe lato,
słońce, świecilo słońce,
ptaki świegotaly drzewie-
cinie, a mnie tak było
smutno! Ciagle myślałam
o wojnie, zadawałam
sobie pytanie, komu
ona potrzebna? Balam
się, że z andarmami przyjdą
i zabiorą, mojego tatusia
do tak ciężkiej niewoli

192

niemieckiej i co będziemy
robili z mamusią? Pierwszego
ranka tatusia nie było
w domu, czekałyśmy na
niego z trwogą w sercu,
aż wreszcie dowiadujemy
się, że tatusia zabrali Niem-
cy, a ja już z nim zobaczyć
się nie będę mogła. Już mnie
nie usłysza i nie utulił tak
jak zawsze było. Brakła mi
ojca, zostały mi tylko trzy.
Jestem sierotą na zawsze
mam tylko mamusię i młod-
szą siostrzyzkę.

1932
Janowian Barbara ul. V Skarynko-Ku